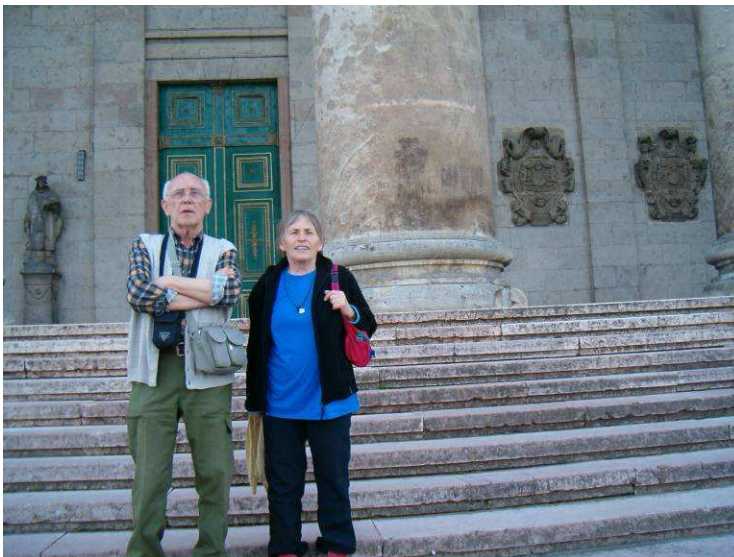

Zarándok-beszámoló a Magyar Zarándokútról

Több mint 8 órás autóbusszozás után, végre itthon. Ha azt írnám, hogy az elmúlt 16 napból ez volt a legnehezebb, senki sem hinné el, de attól még így van. Most értem haza a március 31.-én megnyitott, első magyar zarándokútról, a Magyar Caminóról. Még kavarnak bennem az elmúlt napok csodái, aludni biztos nem fogok tudni az éjjel, ezért úgy határoztam, hogy megpróbálom leírni a leírhatatlant, az átélt élményeimet:

Márc.31. délután Esztergom

Megérkeztünk a barátnőmmel Esztergomba, teljes felszereléssel, reményekkel és bizakodással tele. Már a buszmegállóban várt ránk Péter, szegedi zarándok-társunk. Mivel Ő már helyismerettel rendelkezett könnyen eljutottunk az első szálláshelyünkre. Rövid adminisztráció után megkaptuk a zarándok útlevelünket, lepakoltunk a szálláson és délutáni sétára indultunk a városba. (ajánlom mindenkinek, hogy szánjon egy napot Esztergomra, érdemes megnézni, sok a látni való, a zarándok szállás kitűnő, és így másnap reggel könnyen indulhat Dobogókő felé)

Ápr. 1. 7 óra Esztergom

Lelkesedésünk a régi, korán reggel indultunk. Az idő borús, többször is kellett az esőkabát, de mi az út szépségeire figyeltünk. A Vaskapu körül, többször is megcsodáltuk a panorámát és örültünk a számunkra első, elkészült, szabályos turista jelnek Pilisszentlélek picin, de szép templomát is megcsodáltuk.

Dobogókőnél a turista úton a Manréza ház hátsó kapuja előtt megtaláltuk az előttünk haladók jelzését: ágakból kirakott kettős kereszt nyíllal. Jó érzés volt érezni, hogy nem vagyunk egyedül az úton, hogy segítenek, gondolnak ránk, könnyítik az utunkat. A jelzéseknek még csak a fehér alapja készült el itt, de így is jól lehetett követni az utat.

Dobogókőn a mi szállásunk a Turista menedékházban volt. Nagyon barátságosan fogadtak, kedvezményes áron. Korán érkeztünk, volt időnk és erőnk még egy sétára is, bár az idő borongós volt, így is jó volt ott lenni és élvezni a hely hangulatát.

Ápr. 2. 8 óra Dobogókő

Meleg reggelit kaptunk a menedékházban, így kicsit később indultunk. A kijelölt út könnyen követhető és szép. Szentkútig gyorsan leértünk. Itt kicsit leültünk, élveztük a hely hangulatát:

Pilisszentkeresztben betértünk egy cukrászdába, ahol már jártuk évekkkel ezelőtt és tudtuk, milyen finom süteményeket lehet kapni. Utána megcsodáltuk a templomot, a kálváriát és elindultunk Pilisszántó felé. A Mészköbányai Boldogasszony kápolnához vezető út is lenyűgöző (Csillag ösvény, faragott szobrokkal) Itt is érezni a hely hangulatát. Nem voltunk egyedül, ide többen is felzarándokolnak a faluból.

Tiszta idő volt láttuk, láttuk Pilisszántót, és az utat is, ahol majd tovább megyünk. A falun túl találkoztunk fiatal emberekkel, akik reggel óta előttünk haladva festették a jeleket, hogy mi tudjunk a kijelölt úton menni.(ezúton is köszönjük!)

Az Iluska forrásig szép, séta út vitt, de a Fehér hegyi kapaszkodó már lefékezte a lendületünket. A nehézség csak ezután jött, a turista útból nagyon meredek, teljesítmény túrázóknak való út lett.

Tekintettel korunkra, na és a 10 kilós hátizsákokra, mi a könnyebbik utat választottuk és lementünk Pilisvörösvár felé. (itt jegyzem meg a kapott térképek nagyszerűségét, hiszen ha nehézségbe ütköztünk, azonnal láttuk az alternatív lehetőségeket) Így kicsit hosszabb, de könnyebb úton jutottunk a Pilisszetiváni templomhoz, ahol épp akkor kezdődött a mise. A szállásunk itt volt a plébánián, ahol nagyon barátságosan fogadtak. (még csokoládét is kaptunk)

Ápr. 3. 7 óra Pilisszentiván

A szokásos reggeli indulással az Antónia –árok felé vettük az utat. Az út itt is jól követhető, nem túl nehéz, Budaligetben keresztül értünk be Máriaremetére. Megnéztük a kegytemplomot és elmentünk az itteni szentkúthoz is. (sajnos nem folyt víz belőle)

Innen egy rövidítési lehetőséggel éltünk (már mind a hárman jártunk Makkosmárián), így a Tündérhegyi úton sétáltunk végig.

Elmentünk a libegő alatt, megcsodáltuk a panorámát, a Tündér sziklát és a Kossuth emlékműtől mentünk fel a Szent Anna-rétre. Ez a Mária Út indulási helye, innen indul minden évben a Csíksomlyói zarándoklat.

Innen a Mátyás király úton leereszkedtünk a szállás helyünkre. Ideiglenesen egy kedves család fogadott be minket (hálánk és köszönetünk!), mert még nem készült el a zarándokszállás ebben a kerületben.

Ápr. 4. 7 óra Budapest

Tudtuk, hogy hosszú út vár ma ránk, így nem az Ördög-szikla felé indultunk. (de ismerem, szép út, ajánlom is minden zarándoknak, csak akkor aznap meg kell szállni a XXII kerületben lévő szálláson, és mi tovább akartunk menni Szigetszentmiklósról) Így ismét rövidítettünk és a Diana-, ill. Istenhegyi úton lementünk a Déli pályaudvar felé. Át a Vérmezőn és már mentünk is fel a Korlát- lépcsőn (147 lépcső) a Várba.

Megcsodáltuk a Panorámát a Halászbástyáról, megnéztük a Mátyás templomot és a Hunyadi-lépcsőn lementünk a Döbrentei térre. Megnéztük a Siklót, az Alagutat és a Gellért-rakparton lementünk a Szikla kápolnáig. Nagyon megéri azt a pár lépcsőt megmászni még, a kápolnát érdemes megnézni. A zarándokot kedvesen fogadják, bekísértek, még a plébániát is megcsodálhattuk.

Utána hosszú út az alsó rakparton és végre megláttunk egy „hatalmas” irány jelző nyilat, ami felvezetett az M0-ra. Hát ez az út egyetlen olyan szakasza, ami nem élvezhető. Zajos, és ijesztő ilyen forgalom mellett haladni. Annál jobban élveztük Laki-hegy után az egyre csendesedő utat. Szigetszentmiklós Duna-parti utcája már maga a nyugalom, és itt van a szálláshely. Egyenesen pazar, a hosszú út végén ! Az önkormányzat üdülője, és kedvesen fogadtak.

Ápr. 5. fél 8 Szigetszentmiklós

Az út egyszerűnek látszik, de a belvizes területeken nehéz átjutni. A töltéseken a bokrok miatt, csak nehezen tudunk haladni, de az utat meg víz borította. A Felsőiványi bolton kívül más vásárlási lehetőség nincs egész úton. Hosszú egyenes út következett, de lendületet adott, hogy már út közben hívott a Dabasi Polgármesteri Hivatal munkatársa. Jó érzés tudni, hogy várnak az út végén. Dabason még nincs kész a zarándokszállás, de láttuk, hogy már készül, és ráadásul addig is szívesen fogadják a zarándokot. Nagyon kényelmes, szép helyet kaptunk. Mi a barátnőmmel leraktuk a hátizsákot és elindultunk Dabas nevezetességeit megnézni (itt szeretném megköszönni, hogy a térképek mellé tájékoztató leírásokat is kaptunk az útra, így könnyű volt felkeresni a helyi nevezetességeket) Sajnos, szomorú híre értünk vissza, zarándok társunk, Péter egészségügyi okból kénytelen volt feladni az utat.

Ápr. 6. 7 óra Dabas

Szomorúan indultunk reggel, most már csak ketten. Kifelé menet a város határában nagyon üdítő ligeteket láttunk.

Ez nagyon kedves ötlet! (később Fajsznál is talákoztunk ilyenekkel) Minden elismerésem az ötletadóé! A ligetek is szépek és az embereknek is jó, hogy van egy fájuk valahol, ahol születtek.

Még reggel jött a jó hír is, hogy nincs nagy baj, Péter már jobban van. Innentől már ismét tudunk az út szépségeire figyelni

A Borzaspusztai rom templom környezete nagyon szép, itt pihenőt tartottunk, élveztük a csendet, a virágokat, a sütkérező gyíkokat. Pihenten indultunk tovább, még hosszú út állt előttünk. A jelzéseket könnyű volt követni, a puszta szép volt és csendes. Láttunk nyulakat, őzeket és sok-sok madarat. Itt éreztem rá először a zarándoklat érzésére. (az út idáig is tetszett, de idáig közel volt a külvilág, forgalom, emberek, idáig „csak” turista voltam) Ma csak a Természet és mi, ez csuda jó érzés, megnyugtató.

A felsőszentványi Hajós kastélyban se volt rajtunk kívül senki. Jó lett volna, ha maradhatunk, de még várt ránk 10 km legalább. Nagyon fáradtan érkeztünk Ráckevére, ez volt az egyetlen hely, ahol a csomagot lerakva se volt már kedvünk szétnézni. Kárpótolt a házigazdáink kedvessége, törődése. Kénytelenek voltunk mindketten a lábainkat ápolni és lefeküdni, hogy reggel tovább tudjunk menni.

Ápr. 6. 7 óra Ráckeve

Reggel pihenten ébredtünk megnéztük az útba eső temetőt, kálváriát és indultunk tovább.

Szerencsére innen könnyű szakaszok következtek. A hosszúságuk ugyan változó volt, de végig a Duna gátján lehetett menni, távol az utaktól, autóktól. Igazi zarándoklásra alkalmas terület, és nagyon szép! Makádon (a Tasi zsilip előtt) egy útszéli büfébe tértünk be megpihenni, de ott maradtunk ebédelni is, mert meleg ételt is szívesen készített a tulajdonos, bár mit kívánhattunk. Közben kedves emberek jöttek oda érdeklődni az utunkról.

Pihenten folytattuk az utat Dunavecseig. Már messziről láttuk a hidat, ami alatt a szállásunk volt. Kedvesen fogadtak, szöveget verhetünk egy tuskóba a bejárat előtt, jelezve, hogy itt jártunk (kívánom, hogy teljen be a tuskó a sok szöggel egy éven belül!)

Ápr. 7. 7óra Dunavecse

Szokásos indulás, át a híd alatt, Apostagra igyekszünk, mert reggel nem tudtunk teát, kávé főzni a szálláson, így hiányérzetünk volt a reggeli után. Az első boltba bementünk, feltölteni az úti ét készletünket és érdeklődni, hol kaphatnánk kávé a faluban. Kedves magyarázat következett, de nekünk kerülő utat jelentett volna, így már nem tartottuk fontosnak a kávé ivást. De a boltos látva döntésünket kedvesen felajánlotta, hogy ha „por- kávé” is jó, Ő főz nekünk szívesen, van víz forralója a raktárban. Persze, hogy jó, csak meleg legyen! (de már a kedvességétől átmelegedtünk egész napra) Ráadásul ajándékba adta, nem engedtet fizetni érte. Apostagról mindig eszünkbe fog jutni, hogy milyen finom kávé ittunk ott.

Dunaegyházán már nem fáztunk, bár a szél még erős volt, de egy szép napos buszmegállóban megpihentünk. Megnéztük a látnivalókat és indultunk tovább. A Teleki kastélyba így is korán érkeztünk, a hátszél szinte tolt egész úton. Kedves fogadtatásban volt részünk, kaptunk zsíros kenyeret és sok, meleg teát, és még meleg is volt a kastélyban. Volt időnk kipihenni, rendbe hozni a magunkat.

Ápr. 8. fél 7 Kalimajor

Korán ébredtünk, de pihenten, így elindultunk. A nyúl gát bejáratánál egyszerre négy nyúl várt minket. (igaz nem vártak ránk igazán, hiszen négyen, négy felé futottak, mikor közel értünk). Hartán az üdülőnél minden zárva volt, így folytattuk az utat Dunapataj felé.

Itt a presszóba is, a boltban is nagyon kedvesen fogadtak, barátságos hely. Pihenő után indultunk a Szelidi tóhoz.

Megnéztük a kastélyt, megkerültük és a belvíz miatt itt is kerülnünk kellett. Majdnem Újtelekig mentünk, aztán vissza a földes utakon, de végül megérkeztünk Gombolyagra. Megcsodáltuk a Hősök emlék keresztjeit és beszélgettünk néhány ott élő emberrel a falú múltjáról. Meghívtak kávéra, megnéztük az állatokat, de kaptunk frissen fejt tejet is. 2 órát időztünk itt, de utána jókedvűen indultunk Kalocsa felé.

Itt újabb kedves meglepetés várt ránk már a kollégium lépcsőjén. Nagyon kedves fogadtatásban volt részünk, és még ajándékokat is kaptunk. Mivel fáradtak voltunk, jól esett este az ágyon ülve olvasni a most kapott, kollégiumi újságot.

Ápr. 10. 7 óra Kalocsa

Szombat lévén csak mi voltunk a kollégiumba, reggelre kipihenten ébredtünk és mentünk csomag nélkül várost nézni. (csak 16 km várt ránk aznap, így volt időnk)

Csoda szép Kalocsa sétáló utcája, órákig el lehet nézelődni, mi múzeumokba nem is mentünk be csak a templomokba, de megbeszéltük, hogy majd minden utunkba eső szép városba visszajövünk egy –egy napra, csak várost nézni.

Majd visszamentünk a hátizsákokért és indultunk Bátyára, vissza a töltés felé. Bátyán már elkezdődött a mise mire a faluba értünk, így csak kívülről láthattuk a templomot. Megnézhettük viszont a Nepomuki Szent János

szobrot, és indultunk tovább a töltés felé. Nagyon korán odaértünk a rév házhoz, az aznapi szállásunkhoz. Nagyon szép kis épület, igazi jó zárandok szálló. Csendes, szép helyen. Kedvesen fogadtak itt is.

Ápr. 10. 7 óra Fajsz

Pihenten ébredtünk, megcsodáltuk reggeli fényben is a környéket, és irány a falu. Fajsz fejedelem szobra a templom előtt, a csoda szép templom és a községháza. Ráadásul megnézhattuk a templomot belülről is és még képeslapot is kaptunk ajándékba. A templom üveg ablakai lenyűgözően szépek belülről, érdemes megkeresni a gondnoknőt, aki nagyon készségesen megmutat mindent. Ebbe a faluba csupa segítőkész emberrel találkoztunk, kérni se kellett, szívesen elkalauzoltak, hogy mindent lássunk a faluból, mert tényleg szép. Itt is mutattak olyan ligetet, amilyent Dabason láttunk. A faluból nem jó irányba jöttünk ki, de még az utca végén egy pásztor megkérdezte, hogy nem a töltés felé akarunk-e menni, és megmutatta melyik utca visz arra. Ez a falu már befogadta a leendő zárandokokat, épp olyan segítőkészek, figyelmesek a zárandokkal, mint a spanyol emberek a Caminon haladókkal.

A Duna gátján, csoda szép környezetben sétáltunk a Szent István hídig. Itt nem kellett szenvedni a nagy forgalomtól, széles helyet biztosítottak a gyalogos forgalomnak, lehet és érdemes is megállni, szétnézni. Rövid út a töltésen a Sió- zsilipig, és a Gemenci erdőben voltunk. Először emberrel a Keselyűsi csárdánál találkoztunk. Ide mi is bementünk pihenni és ott ragadtunk ebédre. (bár meleg étel nincs, de nagyon készséges kiszolgáló van, mikróban szívesen felmelegített mindent, amit kívántunk.)

A sió gátján haladtunk tovább, még mindig messze a forgalomtól, egészen a szállásunkig. A szállás itt is kényelmes volt, kedvesen fogadtak.

Ápr. 12. fél 8 Szekszárd

A városba indulunk, rövid városnézésre. A belvárosi templom után egy kicsi kápolnába mentünk (felújítás alatt van, de látogatható), a Szent János és Pál kápolnába Nagyon szép, érdemes megnézni.

Indulnunk kellett, így neki vágtunk az útnak. A kék túra jelzésen haladtunk, a remete kápolnánál hagytuk el a várost és mentünk Grábóc felé. Szép turista út, de itt is nehéz a hátizsák felfelé haladva. Pedig szépek a templomok, a kálvária, érdemes lenne egy plusz napot beiktatni. Utána Cikóra értünk, már a falu maga is lenyűgöző, és az emberek is kedvesek, barátságosak.

Itt is csak pihenni, inni akartunk, de olyan kedvesen fogadtak a presszóban, hogy ott ragadtunk, megebédeltünk. Házi kolbászt és még zöldhagymát is kaptunk.

Már csak egy emelkedő volt hátra, és beértünk a szálláshelyünkre, Ófaluba. Hát, ez is csoda szép, tiszta, és rendezett falu! Sajnos a boltja csak délelőtt van nyitva, de itt se maradtunk étlen, mert a kocsmá része nyitva volt a boltnak és a tulaj bármit áthozott a boltból, amire szükségünk volt. (de, ha a zárandok előre jelzi érkezését, az önkormányzat az óvodából vacsorát is rendel). A szálláshely is Pazar, a könyvtárban, kényelmes kanapékon alhattunk. Természetesen itt is falunézésre indultunk délután, csak azt mondhatom, lenyűgözően szép hely. Újabb gond, a barátnőmnek hajnalban haza kellett utaznia, családi okok miatt.

Ápr. 13.fél 7 Ófalú

Egyedül maradtam, de reméltem, hogy így is végig tudok menni. Elindultam Mecsknádasd felé a műúton, szerencsére kicsi volt a forgalom, könnyen odaértem. Először a volt püspöki kastélyt, a Szent György templomot néztem meg, de a szépen tatarozott Szent István templomhoz nem mentem fel a temetőbe (ezt utólag sajnálom).

Tovább nem maradtam a műúton, a Skóciai Szent Margit keresztnél letértem a turista jelzésekre Pécsvárad felé. Így Óbányát nem érintettem, de kárpótolt az út szépsége. Igaz, az elején nagyon meredek (nem zárandoknak való) az út Réka várhoz, de ez csak rövid emelkedő. Az út gyönyörű, a jelek követhetőek.

Itt ismét a térképre hagyatkozva módosítottam az utat, hogy ne kelljen a Zengőre is felmenjek, a körbe futó bicikli úton haladtam tovább a Zengő-kő felé, egészen a jelzésig, ahol a Zengői Mária szoborhoz és a Zárandok kúthoz vezet az út. Szép és jól jelzett az út és bevisz Püspökszentlászlóra.

Újabb óriási élményben volt részem! Mivel én voltam az Életvezetési ház egyetlen lakója, az esti mise egyedüli résztvevője is lehettem. Utána Ervin atyával beszélgethettem és együtt is vacsoráztunk. Nagyon meghitt kedves, családias hely. (már nem is éreztem magam egyedül!)

Ápr.14. 7óra Püspökszentlászló

Hajnal óta esett az eső, és hideg volt odakinn, így még a házban felöltöztem és megtapasztalhattam, hogy milyen nehéz egyedül felvenni az esőkabátot a hátizsákra. (idáig társakkal ez nem jelentett problémát, mert egymásra húztuk)

A térképet a kezembe kellett vinni, hiába a borító, bizony elázott. Az út sáros, csúszós volt és esett állandóan. Ilyen időben nem szerencsés egyedül zarándokolni, itt téroró sincs a hegyek között. Ezért, kicsit hosszabb, de biztonságos utat választottam, műút, Hosszúhetényig, onnan vissza Köves-tetőre és a bányai-, erdőgazdasági utakon kacskaringózva leértem Árpád-tetőre. Ott érkezett a telefon értesítés, hogy Péter már Pécsen van (azért utazott vissza, hogy segítsen eligazodni a városba nekünk) Helyi busszal feljött elé, így már a legszebb panoráma úton kísért le a városba és közben még város ismertetőt is kaptam. Megcsodáltam a Havi-hegyi kápolnát, a Tettye téri romokat, a Pálosok templomát, majd a vértanúk sétányán értük el a püspökséget.

A hátizsákot itt is a szálláson hagyva délután még a városban is szétnézhettem. A nap is kisütött egy kicsit. A szállásom az püspökségen volt, most már 2 napra kértem, hogy másnap Máriagyúdról vissza jöhessek este Pécsre aludni, mert innen könnyebb hazautazni majd. Szép, barátságos szobám volt, boldogan készültem az utolsó napra.

Ápr. 15. 7óra Pécs

Jókedvűen, pihenten ébredtem, tudtam, hogy most már biztosan eljutok Máriagyúdra. Azt hittem itt már nem téveszthetek utat, hiszen csak dél felé kell menni. Még a térképet is elraktam, csak a tájat csodáltam, itt már az orgona is kinyílt, az időjárás is megjavult.

Pogány után előttem volt egy hosszú egyenes út dél felé, tehát nekivágtam. Gyanúsán rövid idő után már láttam is a házakat, a következő falut. Akkor már sejtettem, hogy Szalánta felé mentem, de már mindegy volt, ha ott voltam, már megnéztem. A helyiektől megtudtam ez a Németi része a falunak, egy patak választja el a falutól. Nagyon szép kicsi templomuk is van.

Mindent megnéztem és megpróbáltam korrigálni az utamat, de épp a patak miatt ez nagy kerülő utat jelentett. Semmi nem szeghette már kedvemet, megtaláltam a Bissébe vezető utat és már csak követni kellett a jeleket. Itt láttam az első bízató jelet, aztán még három ilyen jelet láttam:

Bisse templomán megcsodáltam a félholdat, de pihenni se álltam meg a faluban, fáradt se voltam, éhes se, csak nagyon boldog.

Itt már minden út Máriagyúdra hívott, még egy utolsó kilátóba is felszaladtam, ahonnan láttam Siklóst, Máriagyüdött és mellettem a Kegytemplomot. Már csak oda kellett szaladni

Máriagyüdön nagyon kedves fogadtásban részesültem a kocsmában, kaptam meleg teát és a hátizsákot is ott hagytam, amíg szétnéztem. Ja, és megkaptam az okleveletem is. (nagyon szép!)

Ha össze kéne foglalnom az utat röviden, hát azt írnám: GYÖNYÖRŰ! Szép a táj, kedvesek az emberek. Jó hogy van már Magyar Camino!

Köszönöm a megálmodóknak, a létrehozóknak, az önkormányzatoknak, az egyházaknak és nem utolsó sorban a segítő civil embereknek!

Ajánlom mindenkinek, hogy próbálja ki, erejéhez mérten, akár részletekben is, mert óriási élmény!

Egerszalók, 2011. április 16. 17 óra

Cserhátiné Kovács Edit (65 éves, nyugdíjas zarándok)